

262

ZARZĄDZENIE MINISTRA SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

z dnia 4 czerwca 1959 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 7 lutego 1956 r. w sprawie zaszerogowania do grup uposażenia nauczycieli wychowania fizycznego w szkołach wyższych oraz nauczycieli zawodu w niektórych szkołach wyższych.

Na podstawie § 3 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 września 1956 r. w sprawie uposażenia pracowników naukowych i dydaktycznych zatrudnionych w szkołach wyższych oraz w Polskiej Akademii Nauk i jej placówkach naukowych (Dz. U. Nr 41, poz. 192) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 2 zarządzenia Ministra Szkolnictwa Wyższego z dnia 7 lutego 1956 r. w sprawie zaszerogowania do grup uposażenia nauczycieli wychowania fizycznego w szkołach wyższych oraz nauczycieli zawodu w niektórych szkołach

wyższych (Monitor Polski Nr 28, poz. 388) dodaje się nowo ust. 4 w następującym brzmieniu:

„4. Uposażenie grupy 2K można przyznać przy powołaniu do pracy nauczycielowi wychowania fizycznego, który ukończył studia wyższe z tytułem magistra i posiada co najmniej 15-letnią praktykę pedagogiczną”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1958 r.

Minister Szkolnictwa Wyższego: S. Żółkiewski

263

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 27 maja 1959 r.

w sprawie ustalenia obszaru, na którym w 1959 r. wprowadza się powszechne badanie bydła na gruźlicę we wszelkich jej postaciach.

Na podstawie art. 29 i 109 przepisów z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. Nr 77, poz. 673 z późniejszymi zmianami) oraz stosownie do § 11 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 26 maja 1959 r. w sprawie zwalczania gruźlicy bydła (Dz. U. Nr 34, poz. 208) zarządza się, co następuje:

§ 1. W 1959 r. obowiązek badania wszystkiego bydła na gruźlicę we wszelkich jej postaciach wprowadza się na obszarze województwa lubelskiego.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: w z. S. Gucwa

264

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 2 czerwca 1959 r.

w sprawie sprawdzania wartości materiału siewnego i powoływania urzędowych próbobiorców materiałów siewnych.

Na podstawie art. 12 ust. 2 dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o nasiennictwie (Dz. U. Nr 6, poz. 33) zarządza się, co następuje:

§ 1. W celu ustalenia, czy materiał siewny posiada odpowiednią wartość siewną i odpowiada obowiązującym normom, poddaje się go urzędowemu sprawdzeniu na zasadach ustalonych w niniejszym zarządzeniu.

§ 2. Sprawdzanie wartości materiału siewnego odbywa się bądź przez kontrolę polową i laboratoryjną, bądź tylko przez kontrolę laboratoryjną. Sprawdzanie wartości siewnej sadzeniaków ziemniaka odbywa się przez kontrolę polową, kontrolę kłębów w kopcach oraz kontrolę zdrowotności.

§ 3. 1. Kontroli polowej i laboratoryjnej podlegają:

- 1) plantacje nasienne, obsiane materiałem mącznym, na których produkuje się superelity lub elity hodowlane,
- 2) plantacje nasienne w gospodarstwach nasiennych, obsiane materiałem kwalifikowanym,
- 3) plantacje nasienne w gospodarstwach reprodukcyjnych, przeznaczone do produkcji materiału siewnego na zaopatrzenie innych gospodarstw,

4) plantacje nasienne objęte kontraktacją, zgłoszone przez instytucje kontraktujące,

5) plantacje obsiane materiałem kwalifikowanym, zgłoszone przez plantatora.

2. Kontroli laboratoryjnej podlegają nasiona przeznaczony do obrotu handlowego.

§ 4. 1. Kontrolę polową wszystkich stopni odsiewu przeprowadzają wydziały rolnictwa i leśnictwa prezydów wojewódzkich rad narodowych za pośrednictwem kwalifikatorów. Kontrolę polową plantacji nasiennych obsianych materiałem mącznym, na których produkuje się superelity lub elity hodowlane, przeprowadza się przy udziale hodowcy.

2. Kontrolę laboratoryjną materiału siewnego wszystkich stopni odsiewu przeprowadzają wydziały rolnictwa i leśnictwa prezydów wojewódzkich rad narodowych za pośrednictwem wojewódzkich stacji oceny nasion i ich ekspozytury. Wydawane przez stacje oceny nasion zaświadczenia ostatecznej kwalifikacji dla materiału siewnego pochodzącego z hodowli powinny być opatrzone również pieczęcią stacji hodowlanej i podpisem hodowcy.

3. Kontrolę laboratoryjną materiału siewnego pochodzącego ze skupu lub kontraktacji, a przeznaczonego do dalszej reprodukcji lub obrotu handlowego, przeprowadzają laboratoria oceny nasion instytucji prowadzących skup lub kontraktację w granicach uprawnień udzielonych im przez Ministra Rolnictwa.

4. Kontrolę sadzeniaków ziemniaka w kopcach przeprowadzają wydziały rolnictwa i leśnictwa prezydiów wojewódzkich rad narodowych za pośrednictwem kwalifikatorów.

5. Kontrolę zdrowotności sadzeniaków ziemniaka przeprowadzają stacje badawcze, uprawnione przez Ministra Rolnictwa.

6. Wydziały rolnictwa i leśnictwa prezydiów wojewódzkich rad narodowych mogą zlecać przeprowadzanie kontroli polowej wszelkich materiałów siewnych i kontroli sadzeniaków ziemniaka w kopcach wydziałom rolnictwa i leśnictwa prezydiów powiatowych rad narodowych.

§ 5. Zależnie od rodzaju kontroli, przy której pomocy sprawdzona została wartość siewna nasion, rozróżnia się:

- 1) materiał siewny kwalifikowany — o wartości siewnej sprawdzonej w drodze kontroli polowej i laboratoryjnej, a w stosunku do sadzeniaków ziemniaka — w drodze kontroli polowej, kontroli kłębów w kopcach oraz kontroli zdrowotności;
- 2) materiał siewny handlowy — o wartości siewnej sprawdzonej w drodze kontroli laboratoryjnej.

§ 6. 1. Próbkę nasion do przeprowadzania kontroli laboratoryjnej pobierają urzędowi próbobiorcy zgodnie z obowiązującymi normami państwowymi.

2. Urzędowych próbobiorców powołują wydziały rolnictwa i leśnictwa prezydiów wojewódzkich rad narodowych.

3. Kandydaci na urzędowych próbobiorców powinni posiadać niezbędne kwalifikacje fachowe w zakresie nasiennictwa.

4. Na urzędowych próbobiorców nie mogą być powoływane osoby zatrudnione na stanowiskach, z których zajmowaniem związana jest odpowiedzialność za jakościowy lub ilościowy stan materiałów siewnych.

5. Warunkiem powołania na urzędowego próbobiorcę jest złożenie z pomyślnym wynikiem egzaminu z zakresu pobierania próbek i nasiennictwa.

6. Próbobiorca składa na ręce kierownika wydziału rolnictwa i leśnictwa prezydium wojewódzkiej rady narodowej lub jego zastępcy przyrzeczenie następującej treści: „Przyrzekam uroczyście, że powierzone mi obowiązki urzędowego próbobiorcy materiałów siewnych pełnić będę zawsze uczciwie, a w czynnościach swoich powodować się będę bezstronnością i najlepszą wiedzą”.

7. Przy pełnieniu funkcji urzędowy próbobiorca powinien być zaopatrzonej w zaświadczenie i pieczętki, stwierdzające jego urzędowy charakter.

8. Urzędowi próbobiorcy nie mają prawa przekazywać swych funkcji innym osobom.

9. W razie gdy konieczne jest dokonywanie specjalnych analiz oraz gdy nasiona przeznaczone są na eksport, próbki pobierają przedstawiciele wojewódzkich stacji oceny nasion.

§ 7. Traci moc zarządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 15 lutego 1956 r. w sprawie sprawdzania wartości materiału siewnego i powoływania urzędowych próbobiorców materiałów siewnych (Monitor Polski Nr 46, poz. 545).

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: w z. S. Gucwa

265

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 7 kwietnia 1959 r.

w sprawie zasad i trybu udzielania zezwoleń na wykonywanie prac projektowych w budownictwie przez pracowników zatrudnionych w organach administracji, przedsiębiorstwach i instytucjach resortu komunikacji oraz w wydziałach komunikacji prezydiów rad narodowych.

Na podstawie art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o pozwoleniach na działalność zawodową w zakresie projektowania w budownictwie (Dz. U. Nr 44, poz. 217) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Pracownicy zatrudnieni w organach administracji, przedsiębiorstwach i instytucjach resortu komunikacji oraz w wydziałach komunikacji prezydiów rad narodowych mogą podejmować się doraźnie, jako zajęcia ubocznego, wykonywania prac projektowych w budownictwie dla gospodarki społecznej i osób prywatnych, za zezwoleniem właściwego organu przełożonego.

2. Na przyjęcie każdego zlecenia pracownik powinien uzyskać oddzielne zezwolenie.

§ 2. 1. Organem przełożonym, o którym mowa w § 1 ust. 1, jest:

- 1) Minister Komunikacji — dla:
  - a) dyrektorów departamentów i centralnych zarządów, dyrektorów okręgów kolei państwowych oraz jednostek organizacyjnych i przedsiębiorstw podległych bezpośrednio Ministrowi,
  - b) zastępców pracowników wymienionych pod lit. a),
  - c) radców Ministra;
- 2) dyrektor departamentu, centralnego zarządu — dla pracowników departamentu, centralnego zarządu, z wyjątkiem pracowników określonych w pkt 1 lit. b);

3) dyrektor centralnego zarządu (dyrektor jednostki nadrzędnej nad przedsiębiorstwami) — dla podległych mu dyrektorów przedsiębiorstw i ich zastępców;

4) dyrektor okręgu kolei państwowych — dla wszystkich pracowników okręgu, z wyjątkiem zastępców dyrektora;

5) dyrektor (kierownik) jednostki organizacyjnej Polskich Kolei Państwowych podległej Ministrowi Komunikacji — dla podległych mu pracowników, z wyjątkiem zastępców dyrektora (kierownika, naczelnika);

6) dyrektor przedsiębiorstwa lub instytucji — dla wszystkich pracowników przedsiębiorstwa, z wyjątkiem zastępców dyrektora;

7) przewodniczący prezydium rady narodowej — dla kierowników wydziałów komunikacji;

8) kierownik wydziału komunikacji prezydium rady narodowej — dla podległych mu pracowników.

§ 3. 1. Zezwolenia mogą być udzielane na podstawie pismnego wniosku pracownika, złożonego do właściwego organu przełożonego z zachowaniem drogi służbowej.

2. Zezwolenie może uzyskać jedynie pracownik posiadający:

- 1) uprawnienia budowlane przewidziane przepisami art. 360, 361, 362, 363, 364 i 365 prawa budowlanego lub
- 2) kwalifikacje fachowe do sporządzania projektów innych specjalności w budownictwie, ustalone rozporządzeniem